

Közel az óceánhoz

Jessica Koch

Két ember, két élet, egy találkozás és egy történet a barátság mindent legyőző erejéről.

Ugyanaz a sorsuk, mégis teljesen mások: Danny sikeres és független, még ha keményen meg is kellett érte küzdenie – a gyermekkora után, amely számára nem létezett. Tina ellenben az utóbbi éveket az utcán töltötte. Amikor ők ketten, akiknek az élet semmit nem adott ajándékba, találkoznak, olyan közel érzik magukat egymáshoz, mint még soha senkihez. Danny kétségbeesetten igyekszik megmutatni a lánynak azt, hogy a világ szép dolgokat is rejt. Tinát vonzza a normális élet, és így egyre inkább ragaszkodik a fiúhoz. Ám önpusztító életéből nem olyan könnyű kilépni, mint ahogy azt remélte. Danny küzdelme, hogy segítsen neki, erőt ad, Tina néha mégis azt érzi, szélmalomharcot vív.

Vajon segít nekik ez a barátság, hogy a múltjuk árnyékát végleg lerázzák magukról?

JESSICA KOCH

már az iskolás évei alatt írt rövidebb kéziratokat, de soha nem nyújtotta be őket egyetlen kiadónak sem. 2016 elején végül megjelent az első regénye, a *Közel a horizonthoz*. A könyv heteken át a bestsellerlisták élén állt, és film is készült belőle, amely Európa-szerte a mozikba került.

Az első rész filmes borítóval és a második rész:

„Ó, jóságos ég, nem tudom abbahagyni a sírást! Nagyon sok regényt olvastam már, de megközelítőleg sem fogott meg ennyire egyik sem! Minden mondata mély érzelmekről árulkodik.”

Weltbild

„Elképesztő ez a könyv. Én tényleg szívesen és sokat olvasok, életrajzi regényeket is. De ez a hihetetlen őszinteség lefegyverző. Érzések tárháza! Az élet hullámvasútja!”

Amazon

„Az egésztől elakadt a szavam, feldúlt és megrendített, szomorú vagyok, de boldog is, és még sok minden más. Valószínűleg a legjobb könyv, amit valaha olvastam.”

LovelyBooks

„Ezt a regényt minden barátomnak és ismerősömnek ajánlani fogom. A világnak olvasnia kell ezt a történetet. Köszönöm Jessicának, hogy megosztotta velünk a saját szerelme történetét!”

Goodreads

„Csodálatos könyv, amely annyi érzelmet ébresztett bennem, mint egyetlen másik könyv sem. Szavakba sem tudom foglalni, mit művelt velem ez a szerelmi történet.”

Thalia

Jessica Koch

Közel az óceánhoz

— részlet —

ELŐSZÓ, 1995

A vállára nehezedő kéztől a fiú ideges lett. Bár nyugalmat akart sugározni, és a védettség érzését kelteni, mégis az ellenkezőjét érte el.

Görcsösen lehunyva tartotta a szemét, és gondolatban próbált visszatérni a beszélgetésnek arra a pontjára, ahol az érintés előtt tartottak. Nem sikerült. A szíve olyan hangosan vert, hogy már-már olyan érzése támadt, mintha éppen villamosszékhez vezetnék.

– Nyugalom – szólalt meg egy halk hang a sötétben. – Csak arra összpontosíts, mit éltél meg! Mit éreztél?

Gyűlöletet. Perzselő gyűlöletet. Kétségbeesését és kábultságot. Dühöt.

Kinyitotta a száját, hogy megszólaljon, de egyetlen hang sem jött ki rajta. A súly eltűnt a válláról.

– Nyugalom – ismételte a hang. – Írd le nekem az érzéseidet!

– Gyűlölet – felelte. – Csak gyűlölet volt.

– Tehetetlennek is érezted magad?

Igen. De ez nem tartozott senkire. Ezért hallgatott. Azt viszont nem tudta megakadályozni, hogy az ajka remegni ne kezdjen.

– Jól van. – A hang hipnotikus volt. – Nekem elmondhatod. Újra meg foglak érinteni, hogy megmutassam, nem vagy egyedül. Rendben?

Nem! Én egyedül AKAROK lenni!

Gyorsan bólintott, mert tudta, hogy ezt várják tőle. A kéz a térdére simult.

Abban a pillanatban Danny felugrott. Egyetlen szó nélkül az ajtóhoz rohant, feltépte, végigszaladt a folyosón, majd le a lép-

csón. Odalent összeütközött egy lánnyal, aki annyira megdöb-
bent, hogy elvesztette az egyensúlyát, és elesett.

– Elnézést! – Danny fel akarta segíteni, de a lány tudomást
sem vett róla, hirtelen felpattant, a farmerjén leporolta a kezét,
aztán behatóan végigmérte. A szeme olyan szúrós zöld volt,
hogy Dannynak nehezebb esett elfordítania a tekintetét.

– Nem történt semmi – mondta a lány. Lendületes moz-
dulattal hátradobta a hosszú, fekete haját. – Ismerem ezt. Én is
többször menekülőre fogtam már itt.

– Tényleg?

– Igen. Legutóbb, amikor azt követelték tőlem, hogy beszél-
jek egy üres székhez, és mondjam el a bennem élő gyerekek,
hogy nem az én hibám.

– Tessék? Ez elég örülten hangzik. – Danny elnyomta a mo-
solyát.

– Az is! – A lány a mutatóujjával megkopogtatta a homlo-
kát. – Most őszintén: ezeknek itt sokkal nagyobb szüksége lenne
terápiára, mint nekünk.

Danny nevetett.

– Nekem is többször volt már ilyen érzésem.

A lány vállat vont.

– Ez van. Úgyis csak akkor jövök ide, ha kedvem tartja.

– Jó volt veled csevegni. Talán összefutunk még itt. – Danny
a kijárat felé indult, és megállapította, hogy a lány követi.

– Én is épp menni készültem – magyarázta gyorsan a lány.
Danny tartotta neki az ajtót, és előreengedte.

Alig értek ki, a lány a nadrágzsebébe túrt, és előhúzott, majd
az ajka közé dugott egy maga sodorta, elég nagy cigarettát.

– Nekem az apám volt az – mondta a lány, miközben rá-
gyújtott a fűre. – És neked?

– Szintén.

– Az apák szar alakok! – Mélyen leszívta a füstöt. – Hol laksz? Nem bánod, ha felugrom hozzád enni? Farkaséhes vagyok!

Danny csak nagy nehezen tudta elnyomni a sóhaját.

– A gyermekotthonban lakom. Felőlem velem jöhetsz.

– Köszönöm. Milyen kedves tőled! – A lány ragyogott. – Egyébként Tina vagyok!

1998. FEBRUÁR

Christina tudta, hogy saját magának is hazudik. Mégis egyszerűbb volt így tenni.

Ez is csak ugyanolyan munka, mint bármi más...

Szorosan a mellkasához húzott lábakkal figyelte, ahogyan a fickó egy nyögéssel felkel mellőle az ágyból, és felhúzza a nadrágját a kövér, pattanásos combján. Alig sikerült a hasán begombolnia. Az arca pirosan fénylett, a homloka izzadt volt. A fekete szőr fehér hónaljának kontrasztjában hosszú volt, és göndör. A lány megrázkódott, amikor belegondolt, hogy ez a kövér zsák néhány perccel korábban még rajta feküdt.

– Ez a tied – mondta a férfi kurtán, és a nadrágzsebébe nyúlt. A koszos, porral teli csomag az elsárgult, elviselhetetlenül cigarettabűzös ágyneműn landolt. Christina gyorsan elvette, és a táskájában kutatott. Remegő kézzel előhúzott egy rozsdás kávéskanalat, amelyre egy kis citromlevet csepegtetett. Aztán hozzákeverte a port, és öngyújtót tartott alá. Türelmetlenül bámult a keverékre, amíg az végre fel nem oldódott.

– Öt perc múlva eltűnsz innen – parancsolt rá az alak. – Nem tudom, mikor jön haza az anyám.

Christina bólintott, és felszívta a folyadékot a fecskendőbe. A bal felkarjára szorítót helyezett, és megvárta, amíg az erei ki-türemkednek, hogy a tűt a vénájába szúrhassa.

– Fenébe! – szitkozódott. Többszöri próbálkozás után tudomásul vette, hogy ez így soha nem fog sikerülni. Egyszerűen túl tompa volt a tű. – Van nálad eszköz? – kérdezte Christina a kopasz fickót, aki az ablakpárkánynál állt, és éppen lehajolt.

Idegesen a lány felé fordult. Egy papírtekercs segítségével kokaincsíkot készült felszívni az orrába.

– Úgy nézek én ki, mint egy kibaszott drogos? – Gyors mozdulattal a gyufásdobozért nyúlt, és Christinának dobta. – Próbáld meg ezzel, aztán tűnés!

Christina az ujjai közé fogta a dobozt, és ahhoz a feléhez dörzsölte a tűt, ahol a gyufát kell meggyújtani. Végül gyorsan a karjába szúrta, a tű végre áthatolt a bőrén. A folyadék lassan a vérébe került...

Még mielőtt kihúzhatta volna a tűt, beállt a hatás. Mintha katapulttal lőtték volna ki, kirepült a valóságból. Egyenesen a fényből, boldogságérzetből és végtelen békéből álló tengerbe hatolt.

Ilyen íze van hát a színeknek...

Csattanó hang rántotta vissza a valóságba. A kéz másodszor is csattant az arcán.

– Hé, süket vagy? Fogd a cuccod, és tűnj innen! – A karjánál fogva kirángatták az ágyból, majd végigvonszolták a lakáson. Hideg szél csapott az arcába, amikor az alak kinyitotta az ajtót, és kilökte rajta. Anélkül, hogy egy pillanatra megállt volna, lerángatta a lépcsőn az utcára, melléhajította a táskáját és a kabátját, aztán gyorsan visszament a lakásba.

Christina kihúzta a karjából a tűt, és nagy nehezen megpróbált felegyenesedni, de nem sikerült. Minden forgott körülötte, a gyomra tiltakozott. Nem érdekelte, hogy a járda közepére hány. Félelem áradt szét benne. Nem tudta, hol van, a feje majd szétrobbant, és túlságosan szédült ahhoz, hogy felálljon. Valahogy haza kell jutnia.

Haza...

Hisztérikusan zokogni kezdett. Mintha azt a helyet otthonnak lehetne nevezni. De mindenképpen jobb volt, mint itt az utcán megfagyni...

Négykézláb elmászott a következő kereszteződésig. A lámpánál egy idősebb nő állt, aki egy vörös hajú gyerek kezét fogta, meg egy fiatalabb, hangosan nevető pár.

– Segítsenek!

Senki nem reagált.

A fiatalember kicsit felé fordult, és undorodva nézett rá. Aztán a lámpa zöldre váltott, és ő a párjával együtt átment az útesten.

– Miért néz ki olyan furcsán a néni? – kérdezte a gyerek. Az idősebb hölgy mintha meg sem hallotta volna, és Christinát sem méltatta egyetlen pillantásra sem.

Forró könnyek perzselték a szemét. Mindig ez volt. Senki nem vette észre, senki nem akart segíteni.

Még mindig sírva, az út közepén összekucorodott.

A te hibád. Te nem akartál segítséget, leléptél...

Már nem tudta volna megmondani, mi vitte rá, hogy elszökjön a gyermekotthonból, miután hónapokon át nem nyúlt kábítószerekhez. Vissza akart menni Maddoxhoz abban a reményben, hogy végre észreveszi, mit érez iránta? Vagy a gondozó miatt, aki mindig olyan kéjsóváran bámult rá? Vagy talán azért is, mert nem bírja elviselni a szűkösséget és a rendezett életet? Felesleges volt ezen gondolkodni. Fontosabb dolga is volt. Életben maradni. Valahogy el kell jutnia egy telefonfülkéhez. Felhívni valakit, hogy jöjjön érte. De kit?

Danny.

Fájdalmas szúrást érzett, amikor a fiúra gondolt. Saját maga előtt nem kellett magyarázkodnia, de hogyan mesélje el neki, miért ül megint a mocsokban? A fiú olyan sokat tett érte – felszedte az utcáról, elrugdosta elvonókúrára, és szerzett neki egy helyet a gyermekotthonban. De ami a legfontosabb: feljelentette az apját. Egyedül nem ment volna. Az apja mindössze hat évet kapott. Hat évet azért, hogy valamit összetört benne, amit soha

többé nem lehet megjavítani. Hat évet a romba döntött gyerek-koráért és a tönkretett életéért...

Imbolyogva talpra állt, és elindult.

Tönkretett élet, gondolta keserűen. Így is volt, meg nem is. A múltja tönkre volt téve, de a jövőjét úgy alakítja, ahogy akarja. Hogy ez előjog, azt csak azóta tudta, mióta Danny apja másfél évvel korábban felhívta a fiát, és olyan dolgot mondott neki, ami túlságosan szörnyűségesen hangzott ahhoz, hogy igaz legyen. Nem csoda, hogy a fiú akkora gödörbe zuhant, amelyből egy-maga nem tudott kikászálódni. De ő ott volt mellette Jörggel együtt. Csakhogy Danny gyámja nem tudott segíteni. Christina villantotta fel előtte az életbe visszavezető utat. Először, és akkor egyszer valakinek szüksége volt rá, és olyan érzése támadt, hogy helyesen cselekszik. Ennek ellenére, vagy talán éppen emiatt, amint Danny újra helyrejött, ő eltűnt. Talán mert mindig ezt tette. Lehet, azért is, mert nem bírta elviselni, hogy a fiú a jelenlétével folyton arra emlékezteti, hogy ő választhatna, dönthetne a saját jövőjét illetően, ha elég erős lenne. De nem volt erős.

Még mindig könnyek csorogtak az arcán, amikor végre talált egy telefonfülkét, és jéghideg kézzel tárcsázta a fiú számát.

– Igen? – szólt bele Danny.

Christina szíve gyorsabban kezdett verni. Egy pillanatig azon gondolkodott, egyszerűen leteszi.

– Danny! – szipogott a telefonba.

– Tina? – A hangja meglepett volt, és azonnal aggodalmas színezetet öltött, ettől méregbe gurult.

Miért gondolja, hogy nem tudok vigyázni magamra?

– Igen, én vagyok. Segítségre van szükségem. Nem vagyok jól, nem tudom, hol vagyok, és hogy jutok haza. Küldesz értem egy taxit, kérek!

– Mondj valami viszonyítási pontot, hol talállak!

Christina megrázta a fejét, anélkül, hogy ráébredt volna, a fiú nem látja.

– Küldj egy taxit! Ők kiismerik magukat!

– Érted megyek – mondta gyorsan. – Meg tudsz kérdezni valakit, hol vagy?

Újra megrázta a fejét, amitől csak elszédült, a szeme mögött erősödött a tompaság.

– Tina? Add meg a telefonfülke számát, ahonnan hívsz! És ne mozdulj egy tapodtat sem, amíg oda nem érek!

– Milyen számot?

– Ott van valahol. Valószínűleg az orrod előtt.

Christina lomhán körülnézett, míg meg nem találta, amit keresett. Akadozva felolvasta a számjegyeket, amelyeket a gombok fölé, az acélba gravíroztak. A világ gyorsabban kezdett forogni.

– Tina? Várj meg ott! Érted megyek.

Christina egy fejbőlintással visszaakasztotta a kagylót, aztán a telefonfülke sarkába kuporodott. Irgalmatlanul fázott, és elhomályosult körülötte minden, miközben a taxira várt, amit Danny remélhetőleg hamarosan érte küld.

Csak akkor tért lassan magához, amikor valaki fölé hajolt. Még mielőtt kinyitotta volna a szemét, tudta, ki az. Csak ezért maradt nyugodt. Senkinek nem volt olyan jó illata, mint Dannynak. Christina bekötött szemmel is megtalálta volna egy zsúfolásig teli moziteremben. Azonnal jól érezte magát. Itt van. Minden rendben.

– Gyere, hazaviszlek! – szólt halkán, majd óvatosan Christina karja alá nyúlt, és kihúzta a telefonfülkéből, hogy előtte talpra állítsa. A hideg levegő azonnal felélénkítette. Hirtelen kinyitotta a szemét, és Danny felé fordult, aki a jeges szél ellenére

csak egy vékony melegítőfelsőt viselt. Szőke haja szokás szerint szanaszéjjel állt, és valahogy agyonhajszoltnak látszott.

Miért sietett ennyire? Miattam?

A lány követte a fekete BMW-hez, ami járó motorral állt az út szélén.

– A tied? – kérdezte a lány csodálkozva. – Mióta van autód?

– Már néhány hete. – Danny kinyitotta az ajtót, ahol ő kimerülten az ülésre roskadt.

Fenébe!

– Sajnálom – mondta gyorsan, amikor a fiú is beszállt. Christina idegesen rágcsálta a hüvelykujja körmét. – Elfeledektem a tizennyolcadik születésnapodról. Sorry! Összeecsaptak a fejem felett a hullámok.

– Semmi gond. – Megfordult a kocsival, majd visszafelé indult.

– Már nem a gyermekotthonban lakom – magyarázta.

– Nem?

Tessék: a szemrehányó pillantás, amitől annyira tartott.

– Múlt évben kiköltöztem. Elvinnél máshová is?

– Persze. Írd be a címet! – Danny elindította a navigációs rendszert, és Christina a megfelelő mezőbe bepötyögte az utcanevet. Danny alaposan végigmérte. Túlságosan alaposan. Christina észlelte, milyen apróra húzódik szégyenében.

Látni fogja, hogy be vagyok löve. Vagy máris látja...

– Mi jót csináltál az utóbbi időben? – Christina igyekezett nyugodt hangot megütni.

– Főként sportoltam. Meséltem, mire edzek.

– Igaz. A világbajnokság. Mikor lesz?

– Múlt héten volt.

Christinának hirtelen büntudata támadt.

– Nyertél?

– Igen.

– Danny, sajnálom. Fel kellett volna hívnom téged az elmúlt...

– Jól van. – A BMW-t a nagy redőnykapu előtti behajtóra irányította, és leállította a motort.

– Köszönöm a fuvart. Viszonozni fogom.

Danny megrázta a fejét.

– Nem kell. Ott voltál, amikor szükségem volt rád. Én is éppúgy ott leszek, ha neked van szükséged valamire. – Lassan előre hajolt, és próbált a szemébe nézni. Christina zavarában oldalra fordította a tekintetét.

– Köszönöm. Akkor majd találkozunk. – Gyorsan kiszállt, de Danny követte.

– Tina?

– Mi az?

– Csak akkor tudok neked segíteni, ha hagyod.

Christina gondtalan mosolyt erőltetett magára.

– Jól vagyok. Nincs szükségem semmire.

– Ha jól vagy, akkor miért vagy megint a szeren? Már túl voltál rajta. Mi történt?

Fenébe! Persze, hogy látta...

Tanácstalanul vállat vont.

– Egyszerűen így alakult.

– Miért egy raktárban laksz?

Legszívesebben befogta volna a fülét, és hangosan énekelni kezdett volna. Kislány korában is mindig ezt tette, amikor az apja elvitte a gyerekszobából a nővérét. De ennek már sok éve. Imbolygó léptekkel a kapu felé indult. A szeme sarkából látta, hogy Danny követi.

– Tina? Elvihetlek magamhoz? Ott nyugodtan beszélhetünk.

A lány célirányosan a redőnykapu melletti bejárati ajtó felé lépdelt, és megnyomta a csengőt. Sagan, egy fiatal, széles vállú

alak nyitott ajtót. Oldalra lépett, hogy beengedje a lányt, és a hüvelykujjával Dannyre bökött, majd ismét elfoglalta az őrhelyét az ajtóban. – Veled van?

– Nem! – kiáltotta Christina, ahogy elhaladt. – Csak elhonzott.

– Bemehetek vele egy kicsit? – érdeklődött Danny.

Sagan erőteljesen megrázta a fejét.

– Idegeneknek tilos a belépés.

Christina még hallotta, ahogy Danny a nevét kiáltja. Aztán az orra előtt becsapták az ajtót. Sóhajtott, amikor a nagy raktár-csarnokon keresztül a szobája felé ment. Nem állt szándékában egyetlen barátját megsebezni, így a legjobb. Dannynek épp elég gondja van nélküle is. Nem akarja még a maga elfuserált életével is terhelni.

* * *

Danny sóhajtvá dőlt az ágyába. Próbálta kiűzni a fejéből a Christinával kapcsolatos gondolatokat. Alapjában véve örülhet, hogy a lány nem akarta bizalmába fogadni. Mégsem így érzett.

A vakolat a feje fölött makulátlanul sima volt. A gipszkar-tonozó jó munkát végzett. Egyetlen repedés húzódott a hátsó saroktól a lámpáig. Idővel hosszabb lett, ebben teljesen biztos volt. Végző soron heteken át mást sem csinált, csak bámulta, és azon tűnődött, vajon lehetséges-e kijavítani úgy, hogy mások ne lássák. Valószínűleg igen, hiszen a saját magán keletkezett kárt is sikerült megjavítania, és mások számára láthatatlanná tenni. Addig működik is, amíg nem jön valaki, aki megkaparássza a felületet, és még nagyobb pusztítást nem okoz.

Mint amikor befutott az apja hívása. Azon a vasárnap kora reggeli órában.

– Látni akarlak téged. Be tudsz jönni meglátogatni?

Hogy jutott eszébe az apjának ilyen őrült ötlet? Nem gondolta előre, mi lesz a válasza?

Talán egyszerűen be kellett volna mennem hozzá?

A mondanivalóján ez természetesen mit sem változtatott volna. De talán könnyebben meg tudta volna emésztetni, elfogadni, ha máshogy közli vele. Például egy személyes beszélgetés alkalmával, amely során az apja arcjátékából sajnálkozást és megbánást olvashatott volna ki. Amennyiben Aiden képes egyáltalán ilyesmit érezni.

Másrészről: a halálos ítélet akkor is halálos ítélet marad, teljesen mindegy, hogyan hirdetik ki. *Akármilyen barátságosan is mosolyog a hóhér, levágja a fejedet...*

– Most pedig jól hallgass meg! Csak egyszer mondom el.

Még ma is összeszorul a gyomra, ha eszébe jutnak ezek a szavak, mert sejtette, hogy ami következik, csak még rosszabb lehet.

– Évek óta HIV-pozitív vagyok. Feltételezem, téged is megfertőztelek.

Danny már nem emlékezett, mit felelt erre a kijelentésre. Feltehetően hallgatott, mert mégis mit mondhatott volna? Minden további szó nélkül letette, kétségbeesetten próbált harcolni a feketeség ellen, ami hatalmába kerítette, beborította, és elrabolta tőle a következő napok emlékét. Vagy hetek voltak, talán hónapok? Az idő nem kézzelfogható, ha az ember elveszik a semmiben.

Egyszer csak felhívta Jörgöt, aki nem sokkal később felkereste Dannyt, és rémülten megállapította, hogy nincs eszköze a feketeség ellen.

– Találnod kell valamit, ami segít. – Még ma is tisztán látta maga előtt Jörg aggodalmas arcát. – Mi tenne jót neked?

Danny egy halvány vállrándításnál többre nem volt képes.

– Mit tehetek érted?

Semmit nem lehetett érte tenni. Miután végre sikerült leszámolnia a múltjával – *megélni, túlélni, kipipálni* – egy másik rémálomba taszították. Egyszerűen nem volt semmi, amit Danny hozzáfűzhetett volna, ezért napok óta hallgatott.

– Hívd fel Tinát! – követelte Jörg. – Ő segíthet neked.

Danny így is tett. Reménykedve és beletörődve, bizakodóan és bátortalanul. Olyan sok érzés hullámozott benne, hogy már nem is tudta megnevezni őket. Újra meg újra hiába tárcsázta a lány számát, majd Christina végre eljött, és szótlanul leült mellé a végtelen sötétségbe. Elvárások nélkül, anélkül, hogy kérdezett volna. Nem próbálta meg kiszakítani a fájdalmából, a félelméből, a kétségbeeséséből, mint ahogyan Jörg, vagy a legjobb barátja, Ricky tette. Megkímélte az olyan nevetséges közhelyektől, mint „Az élet ennek ellenére szép” vagy „Az ember ne adja fel a reményt”. Simán elfogadta, hogy Danny belefáradt az életbe. Rendben volt számára, hogy ilyen körülmények között a fiú nem akarja tovább csinálni, és olyan csatát vívni, amit már eleve elvesztett. Christina önzetlenül a süllyedő hajóra lépett, és kész volt Dannyvel együtt alámerülni. És amikor Danny már éppen azon volt, hogy a saját nyomorúságába fulladjon, Christinának sikerült eloszlatnia a Dannyt körülölelő feketeséget. Azokkal a naiv szavakkal, amik megmutatták a fiúnak, hogy mégis van értelme felállni és küzdeni.

Szükségem van rád!

Közösen fejlesztettek ki különböző stratégiákat, hogy szembenézzenek a betegséggel, tájékozódtak az egészséges életformáról, és meghallgatták, hosszú távú kezelésként mit javasolnak az orvosok. Danny úgy határozott, továbbmegy az úton, amin addig is járt: kiegyensúlyozottan táplálkozik, és sokat sportol. Soha nem érezte magát betegnek, és ez segített neki a vérében rejlő vírus miatti aggodalmát elviselhető mértékre csökkenteni. Némi szerencsével a betegség még sokáig nem fog kitörni rajta.

Csak kíséri, mint egy néma útitárs, akinek az arcára van írva a halál, és aki jelenlétével folyton arra emlékezteti, hogy az élet véges. Danny úgy határozott, hogy a tekintetét előreszegezi, és amíg csak lehetséges, tudomást sem vesz a kísérőjéről.

1998. MÁRCIUS

Christina megijedt, amikor hirtelen kinyitották a szobaajtót.

– Tina? – kiáltotta Maddox. – Kelj fel, édes! Johnny vár. Megbízása van számodra.

A lány kelletlenül felkelt a földön heverő matracáról, és követte a dílert az irodába. Ott ült Johnny, a futtatója, itt mindenki úgy táncolt, ahogy ő fütyült. Lomhán szívta a cigarettáját a bőrfotelben, és whiskyt ivott hozzá. A piszkos csizmába bújtatott lába az íróasztalon hevert. Amikor meglátta a lányt, felegyenesedett, és Maddox kezébe nyomott egy cetlit, rajta egy címmel. Christina arcából elszállt minden szín, amikor megtudta, kihez kell mennie.

– Ezt nem mondom komolyan! – szólalt meg halkán. – Mondtam már neked, hogy még egyszer nem csinálom végig.

– Maddox elvisz, és megvár. Biztonságban leszel.

– Nem erről van szó. Az az alak beteg...

– Odamész, és pont! – Johnny olyan erősen csapott az öklével az asztalra, hogy a whisky kilötyt a pohárból. – Átöltözl, és ellátod ezt az alakot. Még hozzá rendesen.

– Kérlek, én...

– Tartsd a szád, és tűnj innen! – Johnny levette a csizmáját az asztalról, és a fotelbe süppedt.

Maddox visszavezette Christinát a szobájába.

– Igyekezz! – mordult rá. – Más dolgom is van, mint hogy a dajkádat játsszam.

Christina könnyes szemmel bement, és bezárta maga mögött az ajtót. Még belebújt a miniszoknyába, kirámolta a többi holmiját az aprócska szekrényből, és a kiegészítőjével együtt egy hátizsákba gyömöszölte.

Még egyszer nem csinálom végig...

Annak a fickónak a puszta emléke olyan borzongató hatást váltott ki belőle, mintha egy fagyasztószekrényben éjszakázott volna.

Christina kinyitotta az ablakot, kihajolt, és egy jól célzott dobással az egyik bokorba hajította a hátizsákot. Miután újra becsukta az ablakot, a hajába túrt, és a folyosóra lépett.

– Mehetünk – mondta Maddoxnak.

A férfi bólintott, és ő követte lefelé a raktárcsarnokba. A redőnykapu tárva-nyitva állt. Maddox kinyitotta a lánynak a Cadillac ajtaját, majd ő is beszállt. Christina figyelte, miközben az utcára kitolatott. A sötét haja rendezetten állt, az arcát halvány borosta árnyalta. Drága arcszesz illata csapta meg az orrát. Kedvelte Maddoxot. Amióta Johnnynak dolgozott, a férfi mellette volt, vigyázott rá, és ellátta kábítószerrel. A legsötétebb időkben egyfajta apapótlék lett számára. A durva modora megjátszott volt, és ha Christina újra meg újra érzelmi zsákutcába jutott, a férfi mindig tartogatott számára vigaszt és biztatást. Titokban Christina gyakran eltűnődött rajta, vajon Maddox-e az igazi ok, amiért újra és újra itt köt ki.

Tizenöt évesen ismerte meg, és némán, titkon, reménytelenül beleszeretett. Számtalan éjszaka álmodott arról, hogy a férfi feleségül veszi, és jobb életet kezd vele, távol minden gonoszagtól, ami körülveszi.

Christina időközben felnőtt, és már tudta, hogy Maddoxot csak a pénztárcája érdekli. Ez a gyerekes vágy mégis megmaradt. Ha rajta múlt volna, megbocsátja, hogy a férfi kihasználja, és ment volna bárhová, ahová ő akarja. De nem rajta múlt, hogy Maddox feltehetően nem látott benne mást, mint bármelyik másik prostituáltban, akiket Johnny a szárnya alá vett.

– Tulajdonképpen mi olyan rossz ebben a kuncaftban? – érdeklődött.

Christina megrázta a fejét.

– Inkább azt kérdezd, mi nem rossz benne. Azt gyorsabban megválaszolom.

Maddox meggyújtott egy füves cigit, és a lánynak nyújtotta.

– Ez segít?

– Nem hiszem. – Ennek ellenére Christina beleszívott, miközben Maddox ápolta kezét és tiszta körmét nézte.

– Nem teljesen mindegy, kivel keféltek?

Keféltek.

Természetesen ugyanabba a skatulyába dugja őt is, mint a többi lányt. A felismerés újra fájdalmasan hasított belé.

– Ez az őrült legutóbb azt akarta, hogy üljek meztelenül a fürdőkádba, hogy lehugyozhasson...

– Ó! Hát ez tényleg rossz. De, édesem, meg kell tanulnod a dolgok pozitív oldalát nézni: ha már úgyis a kádban vagy, utána rögtön le is zuhanyozhatsz. – Christinára kacsintott, és majdhogynem gyengéden oldalba bökte. Christinának résen kellett lennie, nehogy elérékenyüljön ennyi rokonszenvtől. Maddox nem volt a barátja, csak azt tette, amiért megfizették. De egy nap majd talál egy olyan férfit, mint ő, és családot alapít vele. Egy olyan férfit, aki legalább külsőre egyáltalán nem hasonlít az apjára. Nem úgy, mint Danny. Habár olyan volt neki, mintha a bátyja lett volna, gyakran kihívást jelentett neki, hogy a jelenlétében elnyomja a gyerekkora emlékfoslányait.

– Maddox? Kérdezhetek valamit?

– Ha muszáj. – Az arcvonásai elkomorultak, és azonnal távolságtartóvá vált. Feltehetően sejtette, mit akar megint tőle a lány.

– Gondoltál már rá, hogy fogod a sátorfádat, és odébbállsz? Befejezed ezt a szart, és valahol rendes életet kezdesz?

A férfi gyors, ideges pillantást vetett rá, aztán értésére adta, hogy kéri vissza a füves cigit.

– Nem. Miért, kellett volna?

– Mert nem helyes kábítószerrel kereskedni? – A lány az ajkára harapott, és aggodalmasan figyelte a férfit.

Nem fogja komolyan venni az ellenvetésemet.

Igazából nem csoda, mert az elmúlt években annyiszor kérdezte már tőle, hogy szinte szokássá vált. Nem lepődött meg rajta, hogy a férfi rosszkedve elpárolgott, és hirtelen úgy mosolygott, mintha a lány viccet mesélt volna.

– Igaz. Természetesen sokkal jobb szívni.

– Én be akarom fejezni.

– Sok szerencsét! – Beletörődve hajította ki a füves cigit a nyitott ablakból, majd egy türelmetlen kézmozdulattal jelezte az előtte haladó sofőrnek, hogy hajtson gyorsabban.

Most vagy soha, Tina! Most vagy soha!

– Maddox – kezdett bele újra. – Mit szólnál hozzá, ha mi ketten lelépnénk, és valahol újra kezdenénk?

Teljesen lehetetlen javaslat. Mintha arról akarna meggyőzni egy hóembert, hogy éljen a Karib-tengeren. Maddox szerette, amit csinált, meg a sok pénzt, amit ezzel keresett.

– Mi? – A reakciója várható volt. Rábámult, és a döbbenet lassan haraggá változott. – Nem mész te sehová! Adósa vagy Johnnynak. Engem is megöl, ha eltűnsz!

– Nem én egyedül. Mi együtt...

– Tina, kérlek, hagyd ezt!

Christina azonnal tartotta a száját. A válasz világos volt számára, mégis meg kellett próbálnia. Nehogy folyton azon kelljen töprengenie, mi lett volna, ha...

Hallgattak, amíg Maddox le nem parkolt egy ütött-kopott társasház előtt, aztán mintegy magától értetődően témát váltott.

– Beszélni fogok Johnnyval, megmondom neki, hogy a jövőben másik lányt küldjön ide.

A többiek sem szívesen csinálják ezt itt. Christina ezt a gondolatot az óvatosság kedvéért megtartotta magának.

Együtt szálltak ki, és mentek a bejárathoz. A zár kitört, az ajtó karcos volt. Maddox undorodva lökte be a cipőjével.

– Essünk túl rajta – mondta vigasztalón, miközben végigmentek a sötét folyosón.

Essünk? Persze, gondolta Christina mérgesen. Igyekezett nem mély levegőt venni. Alkohol és hányás bűze terjengett.

Megálltak egy zöld lakásajtó előtt. Maddox megfogta Christina topját, és elől egy kicsit lejjebb húzta.

– Így jobb – állapította meg, aztán gyorsan végigsimította a haját. A lányon azonnal borzongás szaladt végig.

Ölelj át! Mondd, hogy minden rendben lesz...

– Végig itt maradok. Ha van valami, egyszerűen kiálts! Az ajtót fél másodperc alatt berúgom, úgyhogy ne aggódj! Vigyázzok rád.

A lány egy pillanatig habozott.

Mondd el neki!

– Van még valami? – A férfi várakozón nézett rá.

Szeretlek.

Szerelem ez? Vagy egy olyan lány naiv gondolata, aki nem akar felnőni?

– Nincs. – Christina hevesen megrázta a fejét, és a hosszú körmeivel megnyomta a csengőt. Minden mocskos volt, és undorító, minél kevesebb dologhoz akart hozzáérni. Szinte abban a szempillantásban kinyitották az ajtót, és Christina a lakásba lépett.

Norbert már várt rá. Vékonyan bordázott alsóneműben állt a folyosón, és a lányra bámult. Christina azon sem csodálkozott volna, ha a nyál is csorog a szája szélén.

– Szia – köszönt rá kurtán.

– A... ö... hálósobába – hebegte a férfi. Rendes esetben egyetlen értelmes mondatot sem tudott kiböki.

A mellkasa előtt összefont karral Christina előrement. Norbert az ágyhoz tolta a tévét, ahol pornó ment.

Az éjjeliszekrényen bilincs hevert, és a lány döbbenten vette észre, hogy a matracot teljes egészében fóliába csomagolta. A legrosszabb azonban a polaroid kamera volt, ami rajta hevert.

Gyerünk, Chrissy! Hiszen nem fáj, csak le akarlak fényképezni...

A férfi lehúzta az alsónadrágját. A sovány lába görbe volt, a hosszú karja tovább fokozta a nyomorúságos megjelenését. Norbert kapkodó ujjakkal felhúzta a trikóját, és egy kézmozdulattal jelezte Christinának, mit csináljon.

Christina gyomra fenyegetően összerándult, attól félt, hányni fog. Fejet kikapcsolni, és egyszerűen csak működni már nem volt lehetséges. Christina már csak ki akart innen jutni.

– Kimehetek előtte gyorsan a vécére? – hadarta.

Norbert családottan eresztette le a trikóját.

– Arra végig... siess – dadogta, és a folyosó végi ajtóra mutatott. Christina felelet nélkül eltűnt az áporodott szagú fürdőszobában. Gondosan bezárkózott, és kinyitotta az ablakot. Nyikorgott, de ez a tökkelütött nem fogja észrevenni.

Mire a félnótás kapcsol, én már rég elhúztam a csíkot!

Christina kimászott a nyíláson, és amennyire tudta, behúzta maga után az ablakot. Lehajolt, és a hátsó udvaron keresztül átfutott az utcára. Most már csak vissza kell mennie a raktár-csarnokba a holmijáért. Leginkább még mielőtt Maddox rájön, hogy eltűnt.

Ez soha nem fog sikerülni!

Bármilyen lassú is Norbert észjárása, előbb-utóbb észre fogja venni, hogy nem ment vissza hozzá a hálósobába. Igyekeznie kell. Mint mindig, amikor nem tudta, mitévő legyen, telefonfülkét kezdett keresni, és tárcsázta az egyetlen számot, amit fejből tudott.

Danny éppen ki akarta nyitni a lakása ajtaját, amikor megszólalt a mobilja. Előhúzta a farmerja zsebéből.

– Igen?

– El tudsz jönni értem?

– Hol vagy? – Ez állandó kérdés volt, ha Christina telefonált. A hangjából felismerte, hogy a lánynak átkozottul sietős. Nem tűnt valószínűnek, hogy Christina csak-csak bejelentkezzen, és megkérdezze, hogy van, és már jó egy éve nem fordult elő. Többször lelépett valahonnan, és alvóhelyet keresett. Még mielőtt végigmondta volna a mondatot, sarkon fordult, és visszament az autóhoz. A lány megadott neki egy címet, amit ő beírt a navigációs rendszerbe.

– Igyekezz!

– Úton vagyok. Mi történt?

A fenébe!

Igazából a barátnőjével lett volna találkozója. Ő most kénytelen lesz várni. Újra.

– Majd később elmesélem.

A kapcsolat megszakadt. Danny írt egy SMS-t Marie-nak:

Sajnálom, le kell mondanom. Valami fontos közbejött.

Hamarosan jelentkezem. Danny

Morogva a középkonzolja tette a mobilját, és Stuttgart felé hajtott. Ebből veszekedés lesz. Órákig hallgathatja majd, milyen nagyszerű Marie, és hogy nincs rászorulva az ilyen bánásmódra. Ezenkívül a szemére fogja hányni, hogy elege van a bogaraiból.

A barátnőjének már rég nem volt jó véleménye róla.

Ezt a kapcsolatot már úgysem mented meg...

Pontosabban szólva ez a viszony már a végét járta, még mielőtt igazán elkezdődött volna. Ahogy korábban is mindig.

Ahogy ezután is lesz!

A sors kudarcra ítélte a kapcsolatait. Úgymond a vérében volt...

Danny maximumra tekerte a zenét, hogy elűzze a Christinával kapcsolatos aggodalmait. Nyaktörő tempóval hajtott az autópályán.

Tulajdonképpen miért rohansz ennyire?

A helyzetek, amelyekbe Christina sodródni szokott, bár gyakran csúnyák voltak, de soha nem különösebben kétesek.

Danny mégis tartotta a nagy sebességet, amikor bekanyarodott az utcába, ahová a navigációs rendszer kalauzolta. Christina már futott felé. Nehezen véve a levegőt az ülésre roskadt.

– Köszönöm – lihegte. – Vigyél, légy szíves, újra a raktár-csarnokhoz!

– Neked is szia. – Danny vizsgálódva méricskélte. A lány kurta miniszoknyát viselt, és szűk topot. Nem volt nehéz kitálcálni, milyen tevékenységet űzött éppen. Mindenesetre úgy látszott, most nincs beállva.

– Gyorsan el kell hoznom valamit, aztán mehetünk tovább – fűzte hozzá.

Danny sóhajtott, és gázt adott.

– Tovább hova?

– Majd akkor elmagyarázom.

– Remek – dűnnyögte Danny. – Szabad megtudnom, mit műveltél éppen, és miért ilyen sietős?

– Később – felelte a lány. Idegesen kopogott a keskeny cipő-sarkával.

Danny nem vett tudomást egy piros lámpáról. Christina űzőtsége ragadós volt.

– Zavar, ha rágyújtok? – A cigaretta már Christina ajkai között volt, és lenyomta az öngyújtó gombját.

– Igen. De akkor is rágyújtasz.

– Igaz, de lehúzom az ablakot. Miattad.

– Micsoda tapintatosság. Köszönöm.

Azóta, hogy az apja megsemmisítő hívása befutott, igazi barátok voltak. A lány ennek ellenére egyszer csak lelépett. Danny újra meg újra próbált kapcsolatba lépni vele, de a lánynak valahogy túl sok volt. Nagyobb szabadságra volt szüksége, ez a közelség megijesztette. Danny tudta, hogy Christina még soha senkihez nem érezte magát ilyen közel – és hogy éppen ez bizonytalanítja el. Ő maga értette legjobban, hogy az ilyesmihez időre van szükség. Mindenesetre az ígéretét, hogy laza kapcsolatban marad vele, megtartotta. A távolság pedig nem okozott törést a barátságukon.

Christina Danny felkarjába bökött.

– Állj meg kicsit itt oldalt, máris itt vagyok. Járasd a motort, azonnal el kell innen tűnnünk!

Válaszra sem várva kiugrott az autóból, az ajtót nyitva hagyta, és a nagy, szürke épület mögé rohant, ami Dannyt egy régi gyárra emlékeztette. Nem sokkal később hátizsákkal a kezében jött vissza.

– Indíts! – parancsolt rá Dannyre.

– Hova?

– Mindegy. Indíts! – A hangja majdnem elcsuklott. – Fenebé! Már jön is.

– Ki? Tina? Leszel szíves felvilágosítani?

– Maddox. – Christina az éjfekete Cadillacre mutatott, ami éppen elhaladt mellettük, majd keresztben megállt előttük az úton.

– *Mad-Dogs?* – Danny halkán nevetgélt. – Ez úgy hangzik, mint valami zakkant professzor bolond kutyája.

– Danny, ez nem tréfa. Láttam, hogy beszálltam hozzád az autóba. Indíts!

– Hová? – kérdezte Danny újra. – Eltorlaszolja az utat.

A sofőr kiszállt, és lassan feléjük indult. Danny már éppen lehúzta volna az ablakot, hogy megkérje a fickót, engedje el őket, amikor Christina kiabálni kezdett.

– Indíts végre!

A lány pánikhulláma hirtelen Dannyre is ráragadt. Tudomást sem véve az eltorlaszolt útról hátmenetbe kapcsolt, gázt adott, és kiszáguldott a szűk sikátorból. A főúton megfordult, majd előrehaladva továbbhajtott.

Christina megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ne örülj korán! – szólt Danny. – Követ bennünket.

A visszapillantóban látta, ahogy a Cadillac szintén végigszágul az utcán, és a BMW-je lökhárítójához tapad.

– Fenébe! – szitkozódott Christina. Rágcsálni kezdte a hüvelykujja körmét. – Le tudod rázni valahogy?

– Aha, tizenkét hete van jogsim, és szeretném megtartani.

– Kérlek! – Danny karjára izzadságtól nedves ujjak simulnak. – Le kell ráznod. Valahogy. Húzd csöbe!

– Ez nem egy akciófilm. A valóságban az ilyesmi nem működik. – Danny nem volt benne biztos, hogy tényleg ilyen komoly a helyzet, vagy a lány túloz. Ráadásul Danny meg volt róla győződve, hogy Maddox amúgy sem akarja követni őket. Aki ilyen autót vezet, az biztosan nem kapható holmi játszadozásra. Hogy meggyőződjön róla, Danny néhányszor különböző irányokba fordult. De a Cadillac továbbra is rájuk tapadt.

– És most? – jajgatott Christina.

– Mi volna a klasszikussal? Vasúti sorompó? Mindig bejön. Már ezerszer csináltam.

– Azt hiszed, ez egy játék, igaz?

– Nem az? – Danny meg sem próbálta elnyomni a vigyorát.

– Rendben, próbáljuk meg a sorompót! Ott elöl balra, aztán kétszer jobbra. Csak jön majd egy vonat.

A vasúti átjáró felé hajtottak. A sorompók természetesen fel voltak emelve, a lámpa zölden villogott.

– Tényleg ma fordul elő először, egyébként mindig pontosan a megfelelő pillanatban jön a vonat. Őszintén – tréfálkozott.

– Kerülj körbe még egyszer!

Danny háromszor fordult balra. Maddox is ugyanígy tett. A lámpa ezúttal is zöld volt.

– Még egy kör. – Christina tovább rágta a körmét, és újra meg újra hátrafordult. A negyedik kör közben Maddox villogni kezdett rájuk.

– Ilyen nincs! – ismételte Christina újra meg újra. – Erre nem járnak vonatok?

– Honnan tudjam? Senki nem mondta, hogy tanuljam meg fejből a menetrendet!

– Pirosra vált! – Christina izgatottan mutatott az átváltó lámpára. A sorompó hangosan csipogva lefelé ereszkedett. Danny eggyel lejjebb kapcsolt, és gázt adott. A visszapillantóba vetett pillantása elárulta, hogy a Cadillacnek is sikerült gond nélkül áthajtania a síneken.

– Feladom – mondta végül. – A mögöttünk lévő fickó a jobb. El kell fogadnod tőle a virágot.

Christina szemében az értetlenség annyira őszinte volt, hogy Dannynek egy pillanatra olyan érzése támadt, nem fogja fel teljes egészében a helyzet komolyságát.

– Danny, ez egy díler! Ugyanannak a futtatónak dolgozunk, akinek ráadásul egy halom pénzzel tartozom!

– Tessék? – Danny túl sokáig meredt a lányra. Az autó majd nem átment a szembejövő sávba.

– Komolyan azt hitted, egy hódolóm az, akinek az udvarlása az agyamra megy?

– Igen! – Maga is észrevette, hogy kiabál. – Igen, tényleg ilyesmit gondoltam.

– Nem. Sajnálom.

Danny olyan erősen harapott az ajkába, hogy fájt.

– Fenébe. És most? Mibe rángattál bele engem?

– Sajnálom! – mondta újra a lány. – De nem ilyen rossz a helyzet. Csak valahogy le kell ráznunk.

Danny egy földútra hajtott.

– Mi a terved?

– Na mi? Lerázni. A magam módján. – Látta, ahogy Christina a szemét forgatja, aztán rágyújt a következő cigarettára.

Lassan hajtottak végig a földúton, amíg Danny le nem állította a kocsit egy kiszögellésnél. Megvárta, amíg az üldözője kiszáll, és néhány lépéssel elé ment. A tudata peremén észlelte, hogy Maddox farmert és sötét garbót visel. Sokkal feltűnőbbnek képzelt egy dílert.

– Elég volt a macska-egér játékból? – kiáltotta Maddox izgatottan. – Akkor küldd ide Tinát!

Danny csettintett az ujjával, és a vele szemben álló férfitra bökött.

– Nevetni fogsz, de éppen erről akartam veled beszélni.

– Ide a lánnyal, vagy én magam hozom ide.

– Van itt egy pirinyó probléma. – Danny észrevette Maddox dühös arckifejezését, és a szeme sarkából látta, ahogyan Christina kábultan ingatja a fejét. – Ő nem szeretné.

Maddox jó egy méterrel Danny előtt állt meg.

– Tina egy rakás pénzzel tartozik nekünk. Velem jön, és le dolgozza. Utána felőlem megkaphatod.

– Mennyi? Kifizetem helyette.

Maddox idegesen fújtatott.

– Annyi pénzed nincs, efelől biztosíthatlak.

– Hadd próbáljam meg! – Danny le nem vette a szemét a másikról. Nem kerülte el a figyelmét, ahogy Maddox a nadrágja

korcába nyúl. Villámgyorsan előrántott a zsebéből egy bicskát, kinyitotta, és fenyegetőzni kezdett:

– Most már elég! Ide Tinával, de gyorsan!

Danny abban a szempillantásban reagált. A bal kezével megfogta Maddox csuklóját, és közben a jobb sípcsontjával oldalba rúgta. Maddox felkiáltott a meglepetéstől. Danny annyira hátracsavarta a karját, hogy Maddox eleresztette a kést. Danny durván kivette a kezéből anélkül, hogy elengedte volna. Maddox nehezen vette a levegőt, de nyugton maradt.

Christina hirtelen mellette termett.

– Ne bánts! – könyörgött.

A heves helyzet ellenére Danny örült, hogy Christina aggódik miatta. Habár csak akkor hívta fel, ha szüksége volt valamire, úgy látszott, nem közömbös számára.

– Kérlek, Danny, engedd el!

MIATTA aggódik, nem miattad...

Ettől a felismeréstől fájdalmasan a gyomorszájába szúrt valami. Önkéntelenül elengedte Maddoxot, ellökte magától, majd kezében a késsel hátrafelé lépkedve a Cadillachez ment. Lendületesen az első kerékbe szúrta a pengét, majd kihúzta, és visszament Maddoxhoz, aki még mindig mozdulatlanul állt a helyén. Danny megforgatta az ujjai között a kést, majd a nyelével előre-fele a másik orra alá dugta.

– Tessék, a tied. Jó, hogy tisztázni tudtuk ezt az üldözési dolgot.

– Ennek még meglesz a következménye. – Maddox elvette a fegyvert, és leeresztette.

– Tina, menj az autóhoz! Hazamegyünk.

Christina azonnal visszaszaladt a BMW-hez. Lassan Danny is megfordult, és a kocsijához ment, de nagyon figyelt, Maddox nem próbálja-e újra megközelíteni. De nem mozdult.

Csak akkor mert fellélegezni, amikor Danny elindította az autót, és végighajtott a földúton.

– Most aztán nyakunkon a baj – jövendölte halkán Christina.

– Á! – gúnyolódott Danny. – Csak most? Azt hittem, az már megvolt, amikor egy *díler* üldözött!

– Igazad van. Nem kellett volna belerángatnom téged.

Danny a földút közepén megállt, üresbe váltott, és levette a lábát a kuplungról. Sóhajtvá fordult Christina felé. A pillantása a vékony combjáról a mély kivágásig siklott. A lány felhúzta a topját.

Danny kényszerítette magát, hogy az arcára nézzen. Christina szokatlanul zöld szeme könnybe lábadt. Feltehetően bármelyik pillanatban sírva fakadhatott. A fekete haja simán és fénylően hullott a vállára. Újra feltűnt neki, milyen szép...

– Elviszlek magamhoz – határozott. – Holnap reggel pedig elmegyek ebbe az átkozott raktárcsarnokba, és odaadom nekik a pénzt, amivel tartozol nekik. Ezzel talán el lesz intézve a dolog.

– Danny... Én nem tudom kifizetni. Különben már rég megtettem volna.

– Te talán nem... – Újra egyesbe kapcsolt, és elindult. – De én igen.

* * *

Christina némán követte a lakásba. Hirtelen eszébe jutott az első alkalom, amikor a fiúnál töltötte az éjszakát. Belőve, csuromvizesen állt az ajtaja előtt, mert nem tudta, hol alhatna, miután újra kidobta egy kuncsaftja. Danny kérdés nélkül beengedte, és forró tejet adott neki mézzel...

– Ma éjjel alhatsz a kanapén – határozott Danny. – Holnap felkerekedünk, és berendezzük a szobádat.